

знайдені артилерійські снаряди, міни і навіть авіабомби для подальшого здавання металу до пунктів прийому металобрухту, так і спроби розібрати подібні знахідки з метою отримати вибухівку та засоби ініціювання для подальшого використання у протиправних цілях).

3. Також в сучасних умовах зростає **загроза травмувань чи навіть загибелі цивільного населення внаслідок вчинення терористичних актів**, що можуть бути спрямовані, як проти представників правоохоронних органів чи органів державної влади так і проти цивільних осіб.

Події останніх років, а саме, тимчасова окупація та збройний конфлікти на Сході України яскраво продемонстрували необхідність наявності у цивільного населення певних знань щодо вибухонебезпечних предметів, їх різновидів, властивостей і потенційних загроз, а також правил безпечної поведінки у разі зіткнення з небезпечними предметами чи потрапляння в екстремальні ситуації.

Наслідки від мін та ВНП можна об'єднати у 4-и групи, а саме:

1. Гуманітарні наслідки від мін та ВНП (смерті, травми та подальша інвалідність; блокування доступу до лікарень, водопостачання, їжі, гуманітарної допомоги; перешкоджання вільному переміщенню людей, поверненню біженців та внутрішньо переміщених осіб (ВПО) тощо).

2. Соціально-психологічні наслідки (відчуття страху, безнадії, депресія, розбиті сім'ї, суїциди, підвищення рівня агресії та напруження у суспільстві).

3. Економічні наслідки (зруйнована інфраструктура та дороги, втрата родючих сільськогосподарських земель; витрати на відновлення водопостачання, енергопостачання тощо; навантаження на систему охорони здоров'я у зв'язку з пораненими та збільшенням рівня інвалідизації суспільства; додаткові витрати на розмінування; втрати туристичної галузі та багато іншого).

4. Екологічні наслідки (збитки флори та фауни, довгострокові наслідки – зміни в екосистемах регіонів тощо).

Як підсумок, можна зазначити, що забрудненість територій мінами та ВНП негативно впливає на загальний розвиток країни, і це стосується кожного.

Список використаних джерел:

1. Навчання з попередження ризиків, пов'язаних із вибухонебезпечними предметами» (EORE): Навчальний курс. – Асоціація Саперів України [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: <https://eoreplatform.web.app/dashboard>

УДК 355.58

Кравченко Б.Д. аспірант спеціальності 263 Цивільна безпека

Левін Р.В., студент групи 263м-22-2

Науковий керівник: Радчук Д.І., к.т.н., доцент кафедри охорони праці та цивільної безпеки

(*Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», м. Дніпро, Україна*)

ЗАГАЛЬНИЙ ПІДХІД ДО ВИБОРУ ТА ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХИСНОГО ОДЯГУ

Метою захисного одягу та обладнання є захист або ізоляція людей від хімічної, фізичної, радіаційної та біологічної небезпеки, з якою можна зіткнутися під час роботи з небезпечними матеріалами. Під час виконання технологічних операцій не завжди можна побачити, коли починає відбуватись забруднення або опромінення. Багато шкідливих та небезпечних речовин становлять невидиму загрозу і не мають попереджувальних властивостей.

Важливо, щоб користувачі захисного одягу розуміли, що жодна комбінація захисного спорядження та одягу не здатна захистити вас від усіх небезпек. Тому, захисний одяг слід використовувати в поєднанні з іншими засобами захисту. Наприклад, інженерний або адміністративний контроль для обмеження контакту хімічних речовин з персоналом завжди слід розглядати як альтернативний захід для запобігання їх впливу. Використання захисного одягу само по собі може створювати значні небезпеки для користувача, такі як тепловий стрес, фізичний і психологічний стрес, а також погіршення зору, рухливості та спілкування. Загалом, чим вище рівень захисного одягу, тим більші ризики. Для будь-якої ситуації необхідно вибирати обладнання та одяг, які забезпечують достатній рівень захисту.

Захисний одяг необхідно використовувати щоразу, коли користувач стикається з потенційною небезпекою, що виникає внаслідок впливу хімічних, біологічних або радіаційних речовин [1]. Наприклад:

- при реагуванні на надзвичайні ситуації;
- хімічна промисловість і переробна промисловість;
- прибирання та утилізація небезпечних відходів;
- видалення азбесту та інші роботи з твердими частинками;
- застосування пестицидів у сільському господарстві.

В кожному випадку є певна частина операцій, які потребують використання захисного спорядження.

Загалом існує шість основних типів захисного одягу від хімічної та мікробіологічної небезпеки:

- 1) газонепроникний,
- 2) повітропроникний, не є газонепроникним,
- 3) костюми для захисту від струменів рідин,
- 4) костюми проти розпиленних рідин,
- 5) костюми проти твердих частинок та
- 6) костюми з обмеженими характеристиками захисту від рідких хімічних речовин.

Крім того, існує кілька підтипів. В межах кожного типу ефективність проти різних хімічних речовин, мікробів і механічна міцність варіюється в залежності від структури одягу та властивостей матеріалу. Типи одягу 3, 4 і 6 можуть закривати тіло користувача лише частково.

Список використаних джерел:

1. Технічний регламент засобів індивідуального захисту: Постанова Кабінету Міністрів України від 21.08.2019 р. №771 [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/771-2019-%D0%BF#Text>

УДК 355.58

Згерський Р.А. аспірант спеціальності 263 Цивільна безпека

Коломойцева К.К., студент групи 263м-22-2

Науковий керівник: Радчук Д.І., к.т.н., доцент кафедри охорони праці та цивільної безпеки

(*Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», м. Дніпро, Україна*)

ПІДХІД ДО ОЦІНКИ РИЗИКІВ НА РОБОЧИХ МІСЦЯХ

Стрес на робочому місці здатен викликати будь-яку подію, в тому числі і й небезпечні ситуації, які можуть закінчитись нещасним випадком або розвитком професійних захворювань. Причини, виникнення стресу – різноманітні. Незадоволеність